

◆ AARHUNDREDET ◆

Jeg elsker dig, du gaadefulde Tid, du Seklernes Sekel, der er rig paa aldrig før anede Omskiftelser, rig paa Kaos, paa Forvirringens Skønhed, Hastighedens Pragt, rig paa halsløse Fremskridt, rig paa Rædsel, paa en svulmende, morderisk Ouverture, Krigen, hvis Basuner, Kanonerne, og Trommer, Mitrailløserne, forkynder Verdensrevolutionen.

Jeg elsker din tekniske Grænseløshed. Jeg elsker Maskinernes endnu ukortlagte Land, Propellernes Tidsalder, hvor Menneskeheden for første Gang i Historien løfter sig fra Jorden, hvem ved, for engang helt at forlade den . . . erobre en anden Klode . . . og gøre den til sin . . .

Jeg elsker alt det, som sker, og som skal ske.

Jeg elsker de elektrotekniske Alkymister, Opfinderne, der løber Ideernes dødelige Marathon, de, der har den

afgørende Kærlighed til Produktionen, Frugtbarheden, Kilderne, Blodet, Solen og Sundheden. Jeg elsker Organisatorerne, Administratorerne for deres nøgterne Blik for Nødvendighederne. Jeg elsker Statistikerne, Beregnerne for deres eksklusive Sans for Logik. Jeg elsker Matematikerne, Polyteknikerne. Jeg synes, at Tal er Poesi, og at Grafikernes møjsommeligt udarbejdede Streger er som et Digt! Jeg elsker Tidens kolossale Rummelighed, dens Ekspansion; thi den betyder Sfærernes Erobring.

Jeg elsker en Sporvognsskinne for dens blanke, blaa Jern. En Jernbaneskinne, et klaprende, præcist virkende, engelsk Sporskifte. Jeg elsker Masser af Signalmaster, Broer, Viadukter, Banegaardshaller, Tunneller. Den elektriske Centralafsaasning er mindst ligesaa betydeligt et Digt som »Romeo og Julie« . . . Der er skrevet Afhandlinger nok om »Købmanden i Venedig«, dette overordentlig slette Skuespil . . . Jeg elsker en Sporvognsmast, en Plakatsøjle, en Cigaret, en Tændstik mere end et af Chr. Winthers Digte. (Han

var jo i det hele taget en rædsom Digter.) Er en stejl Fabriksskorsten af Jernbeton ikke nydelig i Linjerne? Enkel, fast og præcis. Er Asfalten ikke en morsommere Ting end Grønsværet? Er Sporvognene, Bilerne, Cyklerne, Kioskerne, Butikkerne, Reklamerne, Aviserne ikke en ny, frodig Side i Menneskeandaanden? Er Telegraferne, Telefonerne, Buelamperne, Elevatorerne, Kranerne, Togene, Aëroplanerne ikke en Blomstring, som pludselig finder Sted i Verdenshistorien efter Aartusinders monotont Mørke? O, du unge Jord, du er som et Barn, der begynder at kunne gaa, begynder at kunne tale. Tænk paa din Udvikling. Tænk dig selv som en kold og moden, blændende Orator . . .

Jeg elsker Skibene, Damperne. Oceanflyveren med de fire Skorstene, den pompøse Bov og den indre skinnende Luksus. Radiotelegrafisterne, Navigatørerne. Jeg elsker Skibenes Ruter og deres skønne Navne: »Imperator«, »Britannic«. Cunard Linie. Ø. K. Det forenede. Hamburg Amerika Linie. Ostindiske Lloyd.

Jeg elsker Togene. Lokomotivet er bedre Skulptur end et af Michel Angelos Mesterværker . . .

Jeg elsker Waggonerne, som hviler bøjelige i deres Trucker og synger sagte Sange med deres Staalhjul. Der er noget hjemligt ved Kupéens Komfort . . . Jeg elsker disse vandrende Stuer, og de er mit Hjem . . . Jeg skuer i Fortabelse det majestætiske Ekspresstog, der plyndrer Afstandene for deres Kilometer, en løbsk Enhjørning.

Jeg elsker Aëroplanerne, som pløjer Æteren, underlægger sig Skyerne og stiger i uanede Højder. Jeg elsker den ubændige Kraft og eksplosive Larm af en Gnommotor, Model 1918; thi det er den Lyd, som skal tone i Fremtiden, Propellernes Sang, Hastighedens øredøvende Salme og dens fjerne Synge. Jeg elsker Propellens slanke Bygning, dens fint formede Lemmer, de svungne Lægge —. Jeg elsker Aëroplanets Vinger, dets blinkende Oliebeholder, Hale, Højderør, Kabler, Barduner, Karborator, Gier og Tænderør. Disse hvide og gyldne Sommerfugle, Myg og sejlene Guldsmede skal be-

folke den blaa Luft med en uhørt Trafik, en gigantisk Vision. O, du nære Tid, da Oceanflyverne starter fra Amageraërodromen. Amerikabaaden lægger til paa Raadhuspladsen. O, du Tid, da Sporvognene i elegante Spiraler kurver sig omkring Raadhustaaet. Linje 42. I Følelsen af at miste Grund under Fødderne, i Følelsen af at blive løftet og baaret, i Følelsen af at bevæge sig i Kurver, Rytmer, Stigninger og Cirkelsving vil Menneskets Syn udvikle sig!

Derfor er du, Aarhundrede, Seklernes Sekel, Indgangen til det revolutionerede Verdensbillede. Da Jorden ikke mere er Jorden, men physiognomisk set Mars . . .

Derfor er du, Aarhundrede, en gripende kombineret Tid af Skønhed og Skræk, af Angst og Fryd, af Rædsel og Selvfølgelighed. Menneskene er ligesom blevet bange for sig selv ved Følelsen af at tage Magten fra Elementerne . . . Deres Ringhed har kulmineret i Krigens morderiske Morads, og hvor Ringheden kulminerer, begynder en Storhed. Afmægtige ved Synet af deres